

шіятъ краль Самуила, азъ оставамъ Тихомира; дайте
нему короната, а мене ми земега животътъ. Ако ли я
мыслите да е турена по-добръ на моята слава, погу-
бега семето на Караницата и на раздѣлата. „ То-
гизи отъ вредъ фанжхх да выжтъ: да живѣ Долѣнъ,
Долѣнъ е нашъ краль. Тихомира го убивтъ, а До-
лѣнъ тръгнува съ войската камъ Солунъ, дѣто се на-
мираше гръцкіятъ царь, който бѣше тогази Михаилъ
IV, остави си сичкото иманье у Солунъ да го прибе-
ре нѣкой си Михаилъ Ибазъ (може да е сжціятъ И-
базъ за когото приказувахми по горѣ), който былъ
българинъ, и за това прѣминува на българската стра-
на съ Долѣна, и земтъ сичкото иманье. Долѣнъ то-
гази остава Ибазъ да земе Солунъ, а той отива камъ
Епиръ и Ахаія. Зема Дорациумъ и проважда Антима
у Ахаія, който разбива гръцката войска отъ тамъ.
Сичкитѣ градове отъ областта Никополе, освѣнъ Нав-
пактъ прѣдаждтсе на българитѣ. Гръцкото правител-
ство бѣше тогази много слабо, и никакъ не можеше
ги покори, ако не бѣше българетѣ да фанжтъ по ме-
жду си да се иджтъ. Алузіянъ, вторіятъ Аароновъ
сынъ и братъ Владиславовъ, побѣгнх отъ Цариградъ
и отиде при Долѣна. Долѣнъ го въспріе тврьдѣ до-
бръ, побратилисе съ него и го проводи съ четырици
хиляди войска да иде на Солунъ, дѣто се намираше
гръцкіятъ царь, Михаилъ. Алузіяна го навихх тамъ и
се връна при Долѣна. Този срамъ, дѣто го навихх на
Солунъ, не го оставаше миренъ, и намисли да свали
Долѣна, че да остане на мѣстото му. Така Алузіянъ
повыква Долѣна на софра, ослѣпѣва го и става той
български краль. У това разжтлюванье, гръцкіятъ царь
Михаилъ отиде срѣщу Алузіяна, който му се прѣдаде
безъ да се бие. Алузіяна го заведохъ у Солунъ, а Ми-
хаилъ влѣзе у България, улови и Мануила Ибазъ, кой-